

UCHWAŁA Nr XIX/145/05
Rady Miejskiej w Bytomiu Odrzańskim
z dnia 17 czerwca 2005 roku

w sprawie: *zmiany uchwały w sprawie akceptacji „Opisu planowanych do realizacji zadań wraz z uzasadnieniem we wsi Bycz”.*

Na podstawie art.18 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r. Nr 142 poz.1591 ze zm.)

uchwala się, co następuje:

§1. Zmienia się załącznik do uchwały Rady Miejskiej w Bytomiu Odrzańskim Nr XII/89/04 z dnia 9 lipca 2004 roku w sprawie *akceptacji „Opisu planowanych do realizacji zadań wraz z uzasadnieniem we wsi Bycz”*, który otrzymuje brzmienie jak w załączniku do niniejszej uchwały.

§2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy.

§3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

„Opis planowanych do realizacji zadań we wsi Bycz wraz z uzasadnieniem”

I. Opis stanu rzeczywistego wsi.

1. Inwentaryzacja istniejących zasobów (przedstawiona w planie i programie odnowy wsi Bycz): plac w centrum wsi, świetlica, cmentarz, obszary leśne, polne drogi, działki budowlane, wpływowe osoby.

Ukształtowanie powierzchni sołectwa jest wynikiem oddziaływania czynników modelujących: lądolodu i wody. Teren pod względem morfologicznym leży w ciągu moreny czołowej obejmującej częściowo terasę denną i jej równinę. Przez interesujący nas teren lądolód przechodził trzykrotnie. Śladów pierwszego zlodowacenia nie znajdujemy tu zupełnie - zmiecione zostały z powierzchni przez następne kataklizmy. Znaczne materiały pozostawił dopiero drugi i trzeci lądolód. Śladami ich bytności są gliny, żwiry i głazy uformowane w faliste przestrzenie moreny czołowej. Budowa geologiczna ma decydujący wpływ na poziom wód gruntowych. W obrębie Bycza warstwa wodonośna jest zasobna. Rodzaj i jakość gleb zależy przede wszystkim od podłoża (czyli skał) na którym zostały wytworzone. Opisywany teren w całości był miejscem zajęтым przez lądolód. W rezultacie jego topnienia powstawały gleby z mas morenowych przywleczonych ze Skandynawii.

Sołectwo Bycz podobnie jak cała Gmina Bytom Odrzański, pozostaje pod wpływem mas powietrza znad Oceanu Atlantyckiego. Powoduje to występowanie najwyższych temperatur w okresie wegetacyjnym przy najniższych opadach w tym czasie lub dość często w tym okresie występujących okresach suszy. Brak większych wzniesień w układzie południkowym umożliwia przenikanie atlantyckich mas powietrza daleko na wschód, łagodząc klimat przede wszystkim zimą. Następstwem tego jest krótkotrwałość zimy (około 55-65 dni), co wydłuża okres wegetacyjny do około 220 dni (średnia kraju 190 dni). Niż Europejski na zachodzie Polski uległ silnemu przewężeniu pomiędzy górami Skandynawii a północnym łukiem Sudetów, co ma wpływ na szybkość wiatrów i zmian pogody. Zdarza się więc, że nieraz parokrotnie występuje znaczne ocieplenie w czasie zimy, w następstwie czego nikt nie pokrywa śnieżna i budzą się do życia rośliny. Ostre nawroty chłodu, jak również wiosenne przymrozki są niebezpieczne dla roślin. Ostatnie przymrozki wiosenne zanikają dość wcześnie, najczęściej około 20 kwietnia, natomiast pierwsze przymrozki jesienne zjawiają się w trzeciej dekadzie października. Tak więc okres bezprzymrozkowy trwa zazwyczaj od 180 do 190 dni. Teren sołectwa należy do obszarów minimum opadowego w województwie lubuskim. Najwięcej opadów atmosferycznych bywa w lipcu; czasem zdarza się, że to maksimum przesunęło się na sierpień. Opady śnieżne występują najczęściej od połowy listopada do połowy kwietnia. Najwięcej dni śnieżnych jest w styczniu i lutym. Opad średni roczny wynosi ok. 550-555 mm.

Flora sołectwa jest bogata w porównaniu z powierzchnią, jaką zajmuje. Ważną cechą jest spotykanie się właśnie tutaj gatunków borealnych i subborealnych. Na mokrych łąkach, w lasach liściastych występują gatunki borealne - dziewięciornik błotny, siedmiopalecznik błotny tojeść bukietowa. Element subborealny w lasach i zaroślach jarzab pospolity (jarzębina), zaś kuklik zwisły w olszynach i mokrych zaroślach. Lasy sosnowe, pomimo ubóstwa gatunkowego w piętrze najwyższym, w swym runie zawierają gatunki chronione. Do nich należy widłak spłaszczony i rzadziej goździsty oraz mącznica lekarska.

W widnych lasach i zaroślach z rzadszych gatunków występują: koniczyna żółtobiała, jarzmianka większa, pszeniec grzebieniasty. Na łąkach rzadko i nielicznie występuje goździk kosmaty i kropkowany, a na piaskach w towarzystwie sosny bywa goździk kar-tuzek. Przydroża, ugory i miedze są siedliskiem rumianu ruskiego i zawciągu pospolitego, a także kocanki piaskowej.

Fauna sołectwa, jak i całej krainy, formowała się w procesach migracji i osiedlania gatunków w okresie polodowcowym. Wraz ze zmianą klimatu ulegała zmianie fauna. Około pięciu tysięcy lat temu panujący klimat wilgotny i ciepły spowodował migrację pradolinami i dolinami fauny atlantyckiej. Po wystąpieniu klimatu subatlantyckiego, chłodniejszego i silnie uwilgotniałego, nastąpiło wycofanie się gatunków atlantyckich; do naszych czasów dotrwały nieliczne elementy. W tym okresie na przyrodę zaczął oddziaływać człowiek. Następuje zakłócenie równowagi biocenotycznej, przez co świat zwierzęcy ubożeje pod względem liczby gatunków i liczebności populacji.

Na uwagę zasługuje gromada owadów, która jest najbogatsza w gatunki. Wśród nich szczególnie wyróżniają się motyle, ważki, jętki, chrząszcze. W lasach sosnowych żyje wiele szkodników - poproch cetyniak, brudnica mniszka, strzygonia choinówka, osnuja gwiazdzista. W drzewostanie osłabionym jako szkodniki wtórne występują przyplaszczek granatek i cetyniec większy. Motyle, chrząszcze, ważki i błonkoskrzydłe są owadami przyciągającymi uwagę człowieka ze względu na swe piękne barwy i funkcję pełnioną

w przyrodzie. Nad roślinnością kserotermiczną unoszą się mieniące się różnymi barwami motyle - perłowce, modraszki, przepłatki, kraśniki, szlaczkonie. W przestrzeniach otwartych szybują bielinki, cytrynki, różne gatunki rusałek, wśród których szczególnie często spotyka się rusałkę admirała, rusałkę żałobnika i rusałkę pawika. Z punktu widzenia użyteczności dla człowieka duże znaczenie mają owady zapylające kwiaty - motyle

i błonkówki. Są one wyposażone w długie języczki, dzięki którym mogą zapylać kwiaty o głęboko ukrytych miodnikach. Do tej grupy należą chronione trzmiele. Ochroną prawną objęte są także owady drapieżne - tęcznik liszkarz, biegacze oraz trzyszcz piaskowy, niszczące wiele szkodników i nie dopuszczające do ich nadmiernego rozmnażania. Szeroko znane, pospolite, wielce pożyteczne i łatwo rozpoznawalne są biedronki, małe chrząszcze o półkulistym, owalnym, od góry wyraźnie wypukłym ciele. Ich ubarwienie jest prze-ważnie jaskrawe, żółte lub czerwone z plamami koloru czarnego albo czarne z czerwonymi plamami na pokrywach. Spód ciała jest zawsze czarny. Niektóre z nich, zarówno osobniki dorosłe, jak też i larwy, są drapieżne i pożyteczne, niszczą bowiem mszyce, czerwce i inne drobne owady. Do najbardziej znanych należy biedronka siedmiokropka. Owad ten przy podrażnieniu (np. nieopatrzny przygnieceniu) wydziela charakterystycznie pachnącą substancję zwaną pyrazyną, składnik hemolimfy obficie wydzielany z gęby

i stawów odnóży. Właśnie dzięki tej substancji wiele ptaków unika zjadania biedronki. Do gatunków mszycożernych należą także bzygowate. Są jednakowo ubarwione, podobne do pszczoł, os, trzmieli. Latają szybko, mogą zawisać w powietrzu nieruchomo. Często je można spotkać na kwiatach, np. mszycówkę ribesii i kulibodę. Mszyce zjada także larwa złotooka pospolitego. Dorosłe owady są przeważnie bladezielone z jasnymi, trochę tęczowo lub perłowo mieniącymi się skrzydłami i często złotymi oczami.

Stanowią mało poznaną grupę. Do ślimaków lądowych podlegających ochronie należy ślimak winniczek. Najbardziej charakterystyczne dla tego terenu są świdrzyki o wrzecio-nowatej i przeważnie lewoskrętnej muszli. Żyją one w lasach, zaroślach, parkach i starych cmentarzach. W czasie deszczu lub wilgotnej pogody wychodzą na pnie drzew i kamienie. Stwierdzono występowanie świdrzyka śniącego i fałdzistego. Do ślimaków o kolorowych muszlach należą ślimak gajowy (skorupka żółta, różowa lub czerwono-brunatna z ciemnymi paskami) i ślimak ogrodowy (cytrynowo-żółty, rzadziej białawy z pięcioma brunatnymi paskami, czasem zlewającymi się ze sobą lub zanikającymi). Ze ślimaków bezmuszlowych występują: ślinik

rdzawy, często spotykany na grzybach, pomrów wielki, spotykany także w piwnicach i pomrów polny, częsty bywalec łąk i ogrodów.

Często spotykanym gadem jest jaszczurka zwinka, rzadziej jaszczurka żyworódka i padalec. Z węży odnajduje się zaskrońca.

W sezonie wiosenno-letnim na terenie sołectwa występuje około stu gatunków ptaków gniazdujących i zalatujących. Niektóre z nich zalicza się do rzadkich, nie tylko dla tego terenu, ale i całego obszaru Polski (remiz, słowik szary, wąsatka, świerszczak, brzęczka). Z innych rzadkich gatunków stwierdzono występowanie jastrzębia, krętogłowa, dzięcioła zielonosiwego, dzięcioła zielonego, dzięcioła czarnego, dzięciołka.

Na wymienienie zasługują: jeź zachodni, kret, ryjówka aksamitna i trzy gatunki nieto-perzy – nocek rudy, karlik malutki, gacek wielkouch. Wszystkie one podlegają ochronie gatunkowej. Na polach i w lasach spotyka się zającą szaraka, lisa, sarnę, dziką, wie-wiórkę, rzadziej jelenia i daniela. Coraz częściej spotykany jest jenot i borsuk.

Pierwsze wzmianki o Byczu (niem. Beitsch) pojawiły się w 1360 r. (Bycza, Bytz). Niewykluczone, że wieś ma znacznie wcześniejszą metrykę. Położona blisko bytomskiego grodu miejscowość mogła być jedną z tzw. wsi służebnych, które świadczyły usługi na rzecz grodu. Wzmiankowana w 1383 r. wieś znajdowała się w królewskiej (czeskiej) części księstwa głogowskiego. W II XV w. Bycz, jako własność rycerska należała do rodziny von Kupperwolff. Zachowała się wzmianka o czynszu płaconym przez Heinricha von Kupperwolffa na rzecz kościoła w Miłakowie i miejscowym młynie (1471 r.). W rękach tej rodziny wieś pozostawała do końca XVI w. Prawdopodobnie jej należy przypisać budowę murowanej siedziby - wieży rycerskiej, która zachowała się do czasów współczesnych (wielokrotnie przebudowywany obiekt zatracił swoje cechy stylowe). Na początku XVII w. Bycz stał się własnością Johanna von Glaubitza. Po jego śmierci w 1614 r. posiadłość odziedziczył syn Aleksander, który zakupił również pobliski Tarnów. W drugiej połowie XVII w. Bycz znalazł się w rękach rodu von Schönaich. Włączenie wsi do majoratu Siedlisko - Bytom (Carolath - Beuthen) nastąpiło po tragicznej śmierci Aleksandra von Glaubitza, który zginął w 1648 r. w pojedynku. Od tej pory Bycz stał się jednym z wielu majątków rodziny z Siedliska. W 1845 r. we wsi znajdował się folwark (specjalizował się w hodowli owiec), 2 młyny wodne i wiatrak. Wieś zamieszkiwało 214 mieszkańców (10 katolików). W połowie wieku otwarto szkołę ewangelicką,

a folwark oddany został w dzierżawę. Na początku lat 30. XX w. władze niemieckie dokonały zmiany nazwy miejscowości - Hangwalde. Ostatnim dzierżawcą folwarku był Franz Trautmann (1937 r.).

Bycz, zamieszkały przez 144 osoby, położony jest w odległości 2 km od Bytomia Odrzańskiego. Miejscowość wyposażona jest we wszystkie media. Posiada sieć wodociagową, kanalizacyjną, gazową, telekomunikacyjną, energetyczną. Dbając o czystość i środowisko mieszkańcy Bycza zorganizowali stały wywóz odpadów komunalnych, zawierając umowę z firmą TEW – Gospodarowanie Odpadami z Nowej Soli. Jednym z atutów miejscowości jest centralnie położony plac. Są to grunty, które przy ogromnej inicjatywie mieszkańców Bycza, władze Gminy Bytom Odrzański chcą zagospodarować.

2. Ocena mocnych i słabych stron wsi:

a) mocne strony wsi: położenie miejscowości; infrastruktura (sieć wodociagowa, kanalizacyjna, gazowa, telekomunikacyjna, energetyczna); prężnie działający Związek Młodzieży Wiejskiej; niewielka odległość do Bytomia Odrzańskiego; dobre połączenie komunikacyjne; sukcesy w konkursie „Najpiękniejsza wieś”; cisza; spokój; kształcące się młode osoby; duża powierzchnia działek budowlanych; zintegrowanie mieszkańców;

b) słabe strony wsi: bezrobocie; małe sołectwo; brak rozrywek; brak obiektów kulturalno-sportowo-rekreacyjnych; brak bazy turystycznej; brak inicjatywy; ludzka mentalność;

migracja młodzieży; „wchłanianie” przez Bytom Odrzański, obawa przed prowadzeniem działalności na własny rachunek.

II. Prezentacja koncepcji rozwojowej wsi.

1. Wiodący wizerunek / wizja wsi: Bycz wsią piękną, ekologiczną, otwartą i przyjemną, oazą ciszy i spokoju.

2. Wybrane przyszłościowe kierunki działań lub program działań: nowe tradycje; przyciągnięcie turystów; rozbudowa wsi; lepszy „kontakt ze światem”; przyciągnięcie małych inwestorów.

III. Opis projektu i uzasadnienie projektu na tle stanu rzeczywistego i koncepcji rozwojowej wsi.

1. Określenie i uzasadnienie poszczególnych działań w ramach projektu. Projekt zakłada:

- a) przygotowanie i wyposażenie placu sportowo-rekreacyjnego: boiska wielofunkcyjne (piłka nożna, piłka siatkowa, koszykówka, tenis ziemny, lodowisko, plac taneczny); miejsce piknikowe; „oaza” zieleni; parking; scena z przybudówką; plac zabaw dla dzieci;
- b) remont świetlicy oraz jej rozbudowa;
- c) renowacja nagrobków;
- d) wytyczenie i oznaczenie ścieżek rowerowych;
- e) utworzenie kawiarenki internetowej;
- f) utworzenie niewielkiego zakładu pracy;
- g) zainstalowanie koszy na śmieci;
- h) utrzymanie w czystości placu sportowo-rekreacyjnego, ścieżek rowerowych oraz pozostałych terenów sołectwa;
- i) organizacja spotkań pozaszkolnych;
- j) organizacja corocznych „byczych” festynów.

Projekt nie powstał w oderwaniu od warunków istniejących w Byczu. Wzięto w nim pod uwagę problemy, potrzeby i oczekiwania mieszkańców wsi. Celem projektu jest stworzenie warunków umożliwiających mieszkańcom Bycza realizowanie i prowadzenie życia kulturalnego, sportowo-rekreacyjnego i społecznego.

IV. Szacunkowy kosztorys przedsięwzięcia i harmonogram jego realizacji.

1. Szacunkowy kosztorys przedsięwzięcia – około 600.000,00 zł.

W ramach przedsięwzięcia planuje się wykonanie:

- a) robót ziemnych i przygotowawczych – wartość szacunkowa – 95.000,00 zł,
- b) boiska wielofunkcyjnego – wartość szacunkowa – 230.000,00 zł,
- c) zagospodarowania terenu – wartość szacunkowa – 185.000,00 zł,
- d) robót elektrycznych – wartość szacunkowa – 90.000,00 zł.

2. Harmonogram realizacji przedsięwzięcia:

- a) opracowanie dokumentacji technicznej – od stycznia do marca 2005 r.,
 - b) procedura przetargowa – od sierpnia do września 2005 r.,
 - c) realizacja przedsięwzięcia – od października 2005 r. do września 2006 r.:
- roboty ziemne i przygotowawcze,
 - boisko wielofunkcyjne,
 - zagospodarowanie terenu,
 - roboty elektryczne.

W załączeniu:

- a) plan zagospodarowania placu położonego w centrum wsi,
- b) program krótko terminowy odnowy wsi,
- c) plan i program odnowy wsi.

